

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ מערכת גורלית

מישל לוטיטו - השם הזה אומר לכם משהו?

לא? אה, אולי אתם מכירים אותו בכינוי הצרפתי שלו: מְסִיָּה מְנַטוֹ.

עכשיו נזכרתם, נכון?

התרגום של מְסִיָּה מְנַטוֹ הוא: אדון אוכל-הכל.

קראתי עליו בעבר בספר השיאים של גינס במהדורת ילדים.

אך למענכם קוראי הנאמנים, הטרחתי את עצמי לברר ולחקור אודותיו שוב.

שלא תגידו שאני לא משקיע בכם.

ובכן, אוכל-הכל הזה הספיק לאכול במהלך חייו - תחזיקו חזק:

18 זוגות אופניים. 15 עגלות סופרמרקט. 6 נברשות. 2 מיטות. מחשב אחד. ארון קבורה, כולל הידיות!

החוקרים חלוקים בשאלה האם היתה לו למישל קיבה ייחודית ומערכת עיכול מברזל, תרתי משמע.

סבא שלי

יש לי סבא ששייך לדורות הקודמים, הוא כזה תמים...

כתבו עליך בפרשה

למצוא את עצמך בפרשת השבוע

3

העתיד כבר כאן

מהו ההבדל הדרמטי בין לחשוב על העתיד לבין לחיות בעתיד?

להתקרב למציאות

לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

6

בראשית דברים / המשך \\ מערכת גורלית

בהמשך החיים, בקושי עם פעם אחת אנחנו
מסתדרים...

האם איבדנו את החשק לאכול טשולנט? לא בהכרח.

ייתכן מאוד שהוא עדיין קורץ לנו מהצלחת.

אבל אנחנו מודעים לצרבת האורבת מעבר לוושט,
ומעדיפים לוותר.

*

וממערכה למערכה.

ממערכת העיכול למערכת הבחירות.

בשבוע הקרוב, הרבה מלל עתיד להתבזבז על כל מה
שמסביב לנושא.

כולנו נהנים להרגיש חכמים.

כולנו אוהבים להתווכח. לזלזל. להתרגז. לבקר.

אבל אחר כך, בלילה השקט, במיטה, מגיעה הצרבת.

הטעם המגעיל הזה בלב.

למה דיברתי? לשם מה לעגתי וביקרתי?

בשביל מה הייתי צריך להראות את חכמתי על חשבון
אחרים?

אולי הגיע הזמן להכיר את מערכת העיכול, ולעקוף
באלגנטיות מלכודות דבש שאחריתן מרירה.

לפחות נחסוך טאמס.

שלכם

העורך

או שבאופן עקרוני כל אדם מסוגל לעשות זאת, אם
רק יפתח חיבה למתכת.

השיא המפורסם ביותר שלו היה אכילת מטוס שלם
מסוג ססנה 150 - מטוס קל בעל שני מושבים.

מה יש לומר? איש הברזל!

אבל מה הכי הרשים אותי?

באחד הראיונות חשף אדון מנצ'טו פרט מדהים:

הוא סיפר שביצים גורמים לו כאבי בטן.

מן הסתם, בתהליך ייצור מטוס ססנה לא מערבים
ביצים, אחרת זה היה נגמר רע...

בכל אופן, תראו מה זו מודעות עצמית.

כך נשמע אדם שמכיר את מערכת העיכול שלו על
כל פיתוליה. עד העיקול האחרון.

*

קוראים יקרים,

להגיע למדרגה של מנצ'טו זה למעלה מכוחותינו.

אבל לכולנו יש איזשהו גיל בו אנו כבר קולטים כמה
דברים על הגוף שלנו.

אם אני מנחש נכון, חלק גדול מאיתנו נהג בגילאי
הבחורות לאכול טשולנט חמש פעמים בתוך ארבעים
ושמונה שעות.

פעם בליל שישי, פעם בטועמיה, פעם בליל שבת
אחר חצות, פעם בשבת בבוקר, ולקינוח - שירי חמין
במלווה מלכה.

גיוואלדיג!

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -
תורה בה תנינא (בשעה 20:30)
סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:
נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

\\ כתבו עליך בפרשה סבא שלי

יש לי סבא ששייך לדורות הקודמים, הוא כזה
תמים...

אל תהיה תמים - מחנך אותנו העולם.

"זכותך לשאול שאלות" - מבשר לנו כל מדריך מתחיל.

"עם הבטחות לא קונים במכולת" - מזלזל המזלזל התורן.

וכולם מקנחים בהצהרה נלעגת: אשרי המאמין...

אצלנו במשפחה מקובל ההיפך.

סבא שלנו זכרוננו לברכה היה תמים.

הוא גם ויתר מרצון על הזכות לשאול שאלות.

ועם הבטחות הוא לא רק קנה במכולת, אלא ניהל את כל חייו.

והוא היה מאושר. אשרי המאמין!

לסבא שלנו קראו אברהם, אבל אנחנו מעדיפים לכנות אותו אברהם אבינו.

לחיות מהבטחות

כמו בכל משפחה טובה, יש בראש הפירמידה סב זקן וחכם, הוא היה מן הסתם
מעורב באי-אלו ניסים שאילולא הם, לא באו כל צאצאיו לעולם.

יודעת המשפחה להוקיר את סבא שהתעקש לחיות גם כשכולם סביבו מתו, ומסר
נפשו להישאר יהודי.

כסבא היה שם בגלות לבדו, לא היתה סביבו משפחה, היתה רק אמונה
ומסירות.

סבא ראוי להוקרה על כל אותן שנים בהן התאמץ לשאת את המשפחה על ליבו ואמונתו.

יש לעם ישראל סבא כזה, אבל הוא - בשונה מכל סב אחר - עשה זאת בלי שלפניו היה עוד סבא אחר שעשה זאת.

לא היו תקדימים.

אברהם אבינו ראש וראשון למאמינים ולנימולים, אבי המשפחה הוותיקה בתבל.

רוב ימי ערירי היה, ולמעשה, משפחתו הענפה מעולם לא הקיפה אותו בשמחה משפחתית ובתצלום משותף.

את הברית והבטחת "אב המון גויים" הוא מקבל רק לקראת הסוף, ברגע התשעים ותשע, תרתי משמע.

ואברהם ניזון כל ימיו מהבטחות: "לזרעך אתן את הארץ הזאת"; "ושמתי את זרעך כעפר הארץ"; "והפרתי אותך מאוד".

ההבטחות מקופלות בתוך צעיף של אמונה, ואין בעולם איש המכיר או יודע על עם שעתיד לצאת מהסב הזקן, ואין איש יודע או מכיר בנותן ההבטחה.

ואין בכל המרחב עוד נפש אחת שתאמר לו: "תתחזק! עוד יהיה טוב. תהיה משפחה. יהיו צאצאים ועם".

בשנים הארוכות מאוד שקדמו לקיומו, מקופל כל עם ישראל בנקודת האמונה של איש אחד, שזכה על שום כך להיחשב "אב המון גויים".

לכולם בסביבתו יש ילדים, יש הישגים, יש הוכחות מוחשיות לקיומם. אפילו ישמעאל כבר נולד.

רק עם ישראל שרוי בתוך הבטחה, וגם לכשייוולד יצחק, עוד ארוכה הדרך.

הִיָּה תַּמִּים!

יש לסבא סוד קיומי והוא מוכרח לעבור בירושה.

הסוד של סבא הביא אותנו לעולם, והסוד הזה יכול להביא גם את כל מה שעתיד להיעשות מאיתנו לעולם.

אברהם אבינו היה תמים, ואת התואר הזה הוא מקבל על סף גיל מאה.

"התהלך לפני והיה תמים" אומר השי"ת. ומלבד ההוראה, זהו גילוי דעת - אברהם אבינו הוא האיש השלם, התמים.

התמימות מורה את דרכו, ואודות לה הוא מסוגל לעשות את מה שרוב העולם אינו מסוגל - "התהלך לפני". ללכת קדימה ולא להביט אף פעם לאחור.

ללכת לפני בידיעה ברורה שהשם יתברך צועד עימי, מנווט את דרכי, ומשקיף על צעדיי.

כדי לדבוק בצורת הליכה שכזו נדרשת מידה רבה של תמימות צלולה.

אדם מסתפק תמיד, האם השם יתברך איתי? ההבטחה עדיין בתוקף? ואולי מתכוונים להכשיל אותי?

הספקות הם המונע האימתני שרוב העולם כורע לפניו בך.

לסבא שלנו לא היו ספקות. הוא צעד קדימה בידיעה ברורה שההשגחה מתייצבת מאחוריו.

את התואר 'תמים' קיבל אברהם אבינו יחד עם מצוות מילה.

כתבו עליך בפרשה!

כלומר, להתמים עצמך הכוונה להתייחס למצבך כאל דבר שלם.

הדוגמה המובהקת לכך הוא התם הקדוש מסיפורי מעשיות (מעשה ט).

ההתחלה שלו רחוקה מאוד מכל סוג שלמות; הוא מייצר נעלים משולשות ומזונו פת ומים, בגד אחד לו ולזוגתו, והדלות שוכנת קבע בביתו.

ובכל זאת לא חסר לו דבר.

הלחם מעדן מלכים, המים יין המשומר, הבגד פאר היצירה, המנעלים דבש וצוקר.

התם אינו טיפש, הוא יודע שיש שלמות. אבל מה יעשה עד אז, ירעב?

הוא מחליט להיות שבע.

איך נעשים שבע במדבר - באמצעות אמונה.

אם תתייחס למצבך כאל מציאות מושלמת שהשם יתברך יוצר ובורא במיוחד עבורך בזה הרגע, הקדוש ברוך הוא אף הוא יתמים עצמו כנגדך.

גם הוא כביכול יסקיף עליך בעיני התום וידאג להשלים את שחסר לך, בפועל ממש.

המון זמן קודם שהופענו כאן בהמוננו, על משפחותינו טפינו תורתנו ורבות הניסים המקיפים אותנו, כבר היה סבא צופה ומרגיש עצמו כאומה של השם.

עם שלם בתוך איש אחד.

לברו, וכלל אינו בודד.

מוהרנ"ת מעורר לשים לב לעובדה, שמצוות מילה היא דוגמה יוצאת דופן לפעולה של חיסרון שיוצרת שלמות.

וכי איזה דבר נעשה שלם דווקא כאשר חותכים ומחסרים ממנו?!

וזה הסוד הגדול:

תמימות, דהיינו שלמות, מתחילה בהבנה שמה שעלול לגרוע ממני את השלמות ולהחמיץ את תקוותי - אלו דווקא החכמות והשאלות.

חתוך את הערלה, הסר חשש, התעלם ממחשבות מכשילות.

האמן שה' איתך ואל תתעקש על אותות סימנים ומופתים. זו עלולה להיות הערלה, הסר אותה מלבך.

עד שנגיע

ויש משמעות נוספת לתמימות.

הנוף של אברהם אבינו הוא המדבר, דירתו אוהל, מזונו הבטחות שמימיות, ציה ושממה בני חברתו.

לכאורה, עד שתתגשמה כל הבטחות ארוכה הדרך. המשפחה שלו תופיע על דפי ההיסטוריה רק בעוד כמה דורות.

איזו מין צורת חיים זו? לצפות ולקוות ולחלום, ומה נאכל עד אז?

אלא שלא לחינם נקרא אברהם 'תמים'.

דרשו חז"ל (נדרים לב): "כל המתמים את עצמו הקב"ה מיתמם עימו",

מתמים היינו משלים את עצמו.

\\ להתקרב למציאות העתיד כבר כאן

מהו ההבדל הדרמטי בין לחשוב על העתיד לבין לחיות בעתיד?

שלום חברים,

אם זו המציאות - אז זו המציאות.

הנושא שהצפנו בשבוע שעבר, היה נושא כואב ונוגע להרבה אנשים, ומטבע הדברים עורר תגובות רבות.

אבל אנחנו מרגישים שזה לא יכול להיות. אין מצב שאנחנו לא עושים כלום.

לטובת המצטרפים החדשים, בואו נחזור על עיקרי הדברים.

כי המציאות מוכרחה להתנהל לפי איך שאנחנו חושבים. ואנחנו חושבים שאנו כן אמורים ויכולים להרוויח כסף ולחתך את ילדינו בכבוד.

הנושא הכללי שלנו בסדרה זו הוא החיים בתוך המציאות ולא מחוצה לה - בחלל הפנוי.

ומכיוון שכך אנחנו נעשה גם צעדים מסוכנים שחורגים לגמרי מגדר ההשתדלות הנורמלית.

זהו עיקרון שפוגש אותנו על כל צעד ושעל בחיים, אולם הפעם דיברנו עליו בהקשר של השקעות כלכליות מסוכנות וכושלות, שלצערנו אנו שומעים עליהן שוב ושוב.

כי אין מצב אחר. יש אופציה אחת בלבד. לעשות משהו.

הטענה שהעלנו היתה, שהסיבה שאנחנו לפעמים לא נזהרים מספיק ומכניסים את עצמנו לסיכונים חריגים, נובעת מכך שאנחנו לא חיים באמת את המציאות.

זהו הסיכום בקצרה של הפרק הקודם, שכאמור עורר הדים רבים.

שני סוגי השתדלות

אילו היינו שלמים ומסונכרנים איתה, היינו מסוגלים לקבל גם את הצד שבאמת אין לנו מה לעשות, ואין לנו שום פתרון כיצד לצלוח את תקופת חתונות הילדים בשלום.

אחת השאלות שצפו ועלו בכל מיני אופנים היתה כזו:

בהתחשב בכך שהרעיון המרכזי של הסדרה שלנו הוא: להתקרב ולחיות במציאות. מדוע

להתקרב למציאות!

אם כן כל השתדלות עתידית אינה סותרת אותו?

השתדלות עכשווית היא עבודה והתייגעות על הפרנסה של היום.

גם במידה וניצבת בפנינו עסקה בטוחה וראויה נטולת סיכונים, בשביל מה בכלל לעשות פעולות מסוימות כעת בשביל העתיד הכלכלי.

זו גזירה שנגזרה עלינו מאז חטא אדם הראשון, שבשביל להתפרנס אנו צריכים להתייגע.

בהנחה שאין לנו כסף מיותר ממש. ואם נרצה להשתמש בו כעת יהיה לנו מה לעשות איתו. הוא לא יישאר שוכב מתחת למרצפות.

ועל סוג השתדלות זו כבר דיברנו בפרק הקודם, והסברנו מדוע היא אינה נוגדת את העיקרון של חיים במציאות. מדוע היא לא נחשבת כהתנגדות למציאות.

אז למה לא להשתמש בכסף לצרכים העכשוויים, ואפילו להנאות העכשוויות והמציאותיות, הכל בשביל איזה עתיד עלום שעדיין לא קיים במציאות?

וזה פשוט להבנה.

בורא העולם קבע בתוך המציאות את העובדה שעלינו לעמול בשביל לשנות אותה.

הרי כל השתדלות היא במידה מסוימת פעולה עכשווית בהוה בשביל העתיד.

ואם בכוחנו לשנות אותה אז מה שאנו צריכים לעשות. כי זה חלק מהמציאות.

אך הרי אם רק ההווה זו המציאות, למה בכלל לדאוג על משהו שמחוץ למציאות?

השאלה שהזכרנו קודם, היא על סוג ההשתדלות השני, השתדלות העתידית, כלומר, השתדלות כעת בשביל מה שיתרחש בשנים הבאות.

האם זו לא בריחה מהמציאות?

וכאן זו כבר באמת שאלה גדולה.

והאמת היא שזו שאלה נכונה, ואי אפשר לשלול אותה לחלוטין.

השתדלות עתידית

אבל מן הראוי להבדיל בין שני סוגי השתדלויות.

כי בדרגה הגבוהה, אכן חיי ביטחון, הם חיים שבו לא אוגרים וחוסכים, ולא משעבדים את ההווה בכלל בשביל העתיד.

יש השתדלות עכשווית, ויש השתדלות עתידית.

השתדלות אמיתית אמורה להיות מהיד לפה.

תעבוד. תרוויח. תשתמש.

השפע של היום מוכן להיום. מה יהיה מחר?
לא יודע? מחר לא קיים עדיין.

זו היתה גם דרגתם של בני ישראל אוכלי המן
במדבר.

המן היה מתקלקל מידי יום, ולא היה נותר
ממנו עד בוקר. לא יכלו לשמור אותו לימים
סגריריים.

רבינו ב'מעשה מביטחון' מתאר כך את דרגת
הביטחון השלם:

רבינו מספר שם על מלך שחיפש אדם נטול
דאגות, וכך לשון המעשה:

אחר כך הלך (המלך) וראה בית אחד נמוך
עומד בתוך הקרקע, והחלונות למטה סמוכים
ממש להארץ, והגג נופל ונשבר.

וראה ששם יושב אחד ומנגן על הכינור וכו',
והוא שמח מאוד וקדירה עם משקה עומדת
לפניו והמשקה היה יין, ומאכלים עומדים
לפניו, והוא שמח מאוד, מלא שמחה, בלא
דאגה כלל.

הלך ונכנס לתוך הבית ושאל בשלומו,
והשיבו.

וראה הקדירה עם המשקה לפניו והמיני
מאכלים, והוא רק מלא שמחה, וכיבד את
המלך לשתות ושתה עם המלך והיה המלך
שותה גם כן למען האהבה,

אחר כך שכב שם המלך לישון, וראה שהוא
אך שמח בלי שום דאגה, ובבוקר עמד המלך
וגם הוא עמד וליוה את המלך.

ושאל המלך אותו: מאין אתה לוקח כל
זאת?

והשיב לו: אני יכול לתקן כל תיקוני הדברים
שנתקלקלו. כי מלאכה שלימה איני יכול, רק
תיקוני הדברים שנתקלקלו.

ואני יוצא בבוקר ואני מתקן איזה דברים,
וכשאני מקבץ מזה איזה סך חמישה-שישה
זהובים, אני קונה לי כל אלו הדברים של
אכילה ושתיה.

אין כסף אין דאגה

האדם המתואר במעשה, עבד והתייגע על
פרנסתו כמו כולם, אולם בכל זאת ראה עולמו
בחייו.

ברגע שהשיג את חמש-שש המטבעות שהיה
צריך, הוא סיים את עבודתו, עבר דרך השוק
ובזבז את כל ממונו על הארוחה הבאה.

אין בנק. אין חסכונות.

להתקרב למציאות!

ולמרות זאת, או אולי דווקא בשל כך, הוא מבסוט לגמרי.

כך גם היה מנהג צדיקים, לא להלין בביתם בלילה אפילו מטבע אחת. את כל מה שהיה להם באותו היום נתנו לצדקה.

עיקרון הבסיס של הנהגה זו הוא: לא להשאיר מטבע, כדי לא להשאיר דאגות. נשארו מטבעות - נשארו דאגות.

כל יום אני אוכל ומממש את המאמץ של היום. אינני משאיר לזמן אחר. היום אני מחזיר לעצמי את הכוחות שנלקחו ממני היום בעבודה.

מה יהיה מחר? ובכן, מי שזימן לי את הפרנסה היום, יזמן אותה גם מחר.

זהו בעצם הסיכום של המושג ביטחון בדרגתו הגבוהה.

לחשוב או לחיות

אך מה לעשות ואנחנו לא בדרגה הזו.

אנחנו כן חושבים על העתיד. כן דואגים לו.

הלוואי שנוכה, אולם בינתיים קשה לנו להגיע לביטחון שלם.

אך האם בשל כך, עלינו לרדת למדרגה התחתונה ביותר? גם אנחנו במקומנו יכולים

להתקדם במעלות הביטחון.

כי יש חיים נורמליים בהוה עם 'נגיעות' מהעתיד, שהם עדיין בגדר הסביר.

אנשים שחוסכים עבור העתיד, דואגים לסדר לעצמם פנסיה טובה, מתנהלים בהיגיון כלכלי ולא מפזרים סתם כסף -

אנשים שלא נזכרים בערב בדיקת חמץ שצריך לקנות מצרכים לפסח, אלא משתדלים שבוע-שבועיים קודם, להתארגן לקראת החג -

אלו חיים נורמליים בהוה.

אולי לא מושלמים, אבל עדיין הגיוניים.

מתי הדברים חורגים מגדר הרגיל?

אין לזה הגדרה מדויקת, כי זה משתנה מאדם לאדם לפי אופי וסגנון חייו.

אך באופן כללי המדרד הוא, האם הדאגה העתידית מנתקת אותך מהחיים בהוה ובאה על חשבונם.

אם בגלל שעומד להגיע פסח עוד חודשיים, אתה לא מצליח לעסוק בשום דבר נורמלי, וכל הזמן רק עוסק בחקירות ובדיקות לאיזו 'קמחא דפסחא' אפשר עדיין להירשם - זו כבר הגזמה.

אם אין לך ישוב הדעת בהווה בגלל העתיד,
כנראה שעברת למחלקת החלל הפנוי.

כי יש הבדל גדול בין לחשוב על העתיד לבין
לחיות בעתיד.

אדם שלא מסוגל לחיות כאן ועכשיו בגלל
דאגות המחר, חי בחלל הפנוי.

אדם שחי כאן ונהנה מיגיע כפיו, אך גם
חושב על העתיד, חי עדיין במציאות. אמנם
יש לו מגע עם החלל הפנוי, ואלו אולי לא
החיים המתוקנים בשלימותם, אך עדיין חיים
הם.

אך כשאדם מפקיר וסובל בהוה בשביל
העתיד, זו כבר רמה גבוהה יותר של חיים
מנותקי מציאות.

דמיון מוגזם

מעניין, שבסוג ההשקעות הכלכליות
הנוצצות והמסוכנות, נפגשים בדרך כלל
משני עברי השולחן, שני אנשים שחיים לא
במציאות..

מהצד האחד, יושבים אנשי השיווק של כל
אותם מיזמים ופרויקטים.

הם מדברים על הרווחים העתידיים כאילו הם
מציאות ברורה וקיימת.

עיניהם בורקות, שפתותיהם דולקות - הם

ממש רואים למולם את המיליונים שהם
עתידים לגרוף.

האם הם משקרים? לא בהכרח.

הם פשוט שבויים בדמיון שלהם.

הם לא רואים את הקשיים והאתגרים שבדרך,
כי הם כבר חיים את היעד.

הם נמצאים כבר בסוף. בעתיד.

לתכונה הזו יש גם שימוש חיובי.

היא זו שגורמת לאנשים להתאמץ ולהשקיע
ולפעול. הם פשוט רואים וחיים את החלום
שלהם.

אחרת, הם היו יושבים על הכסא, ומצקצקים
בלשונם כמו כל המתלבטים שלא עושים
כלום.

ואכן, הדמיון הוא כלי נפלא להצית ולהניע
את האדם לעשות ולפעול. אבל צריך להיזהר
עם השימוש בו.

לא להיסחף. לא להחליף אותו בראיה
מפוקחת של המציאות.

לדעת שזה עדיין בגדר חלום.

חלום נפלא. חלום שהלוואי ויתגשם. אך
עדיין חלום.

להתקרב למציאות!

דאגה מוגזמת

מהצד השני של השולחן יושבים בדרך כלל אלו שמרוב דאגות ממה שיקרה בעתיד לא מסוגלים לחיות בהווה בנחת.

הם מוכרחים לעשות משהו, ויהי מה.

מסכימים להמר גם על מיזמים שבאופן רגיל לא היו נכנסים אליהם, כי הם רואים כבר את העתיד כאן.

הם כבר חווים את המצוקה שתהיה להם אם לא יעשו משהו.

הם מתהלכים ביום-יום טרודים ומודאגים. לא מסוגלים ליהנות ולחרוג קצת מטבלת האקסל שלהם.

רצים בטירוף מהשקעה להשקעה. בבהילות. בלחץ.

וההתנהלות הזו עלולה לגרום להם לקחת סיכונים מיותרים.

הם מרגישים שאין להם ברירה. העתיד נושף בעורפם.

ושוב, אנו לא מדברים נגד מחשבות על העתיד.

אנו מדברים על שעבוד כל ההווה עבור העתיד.

הרי אין היגיון שאדם יחיה כעת במצוקה בשביל שלא יחיה בעתיד במצוקה.

אז מה כן? צריך איזשהו איזון.

אדם שלא מסוגל לפרגן לעצמו משהו מעבר לסטנדרט, בגלל שהוא דואג על השקל של עוד שלושים שנה, זה בוודאי כבר מוגזם.

מותר לאדם קצת לשחרר מעצמו, ליהנות ממה שחנן אותו אלוקים.

לא כל השתמשות עכשווית היא על חשבון מה שיהיה.

כל עוד שזו לא הפקרות או סתם בזבוז מושחת, אז למה לא?

העתיד עדיין איננו מציאות.

כרגע אנחנו בהווה, ורק בו אנו חיים.

אגב, פעם בשבוע ניתנת גם לנו ההזדמנות לגעת בסוג של חיי ביטחון אמיתיים בדרגתם הגבוהה. זה קורה בשבת קודש, אך על כך נרחיב בעזרת השם בפרק הבא

בינתיים אנו מחכים לתגובותיהם והערותיכם, לתועלת הרבים

ניסופים

פשוט לחיות עם השם